

Tábor Ádám

(Budapest, 1947):
író, költő. Legutóbb meg-
jelent verseskötete: *Vers-
mező* (2015), esszékötete:
Út és/vagy utazás (2020).

Harminc év termő pompázás után
az öreg fa teljesen kiszáradt.
Kor évszakok szárazság vihar
lényegére vetköztette lényét.
A harminchat fokos hőségben
csupasz téli ágai makacsul
most is az ég felé meredeznek.
Tengelyként áll moccanatlanul.
Közben túlnőtte s félig eltakarja
lombba boruló fiatalabb társa
s a tisztáson ülő szemét szívét
a zöldellő életre vezeti.

Kertfelejtés

Írd le a kertet: fejezd be a kertet.
Csak a te szavadtól lesz kész.
Folytasd a verset – érjen be a kezdet.
Ezért ültette a kertész.

Kezdd el az újat: fejezd be a múltat.
Csak a határon nő eleven szó.
Keresd az égít – vesd el a régít.
Teteméből kel ki az új jó.

Kísért az Isten: azzal, hogy nincsen.
Te csak szegülj vele szembe.
Frissítsd a nyelvet – felejtsd el a kertet.
Belerejted a versbe.

Át a drótkerítésen

Rimbaud-nak önmaga számára váratlanul hirtelen
elege lesz a gondozott, gyönyörű évszázados
parkból, a családi szeretet és a meghitt személyzet
gondoskodásából, a tökéletes komfortból. Lesétál a
kertet határoló patak partjára, az áramütést elkerülve
átbújik a drótkerítés alatt, és nekivág a
végeláthatatlan bokros, lapályos, erdős vidéknek,
hogy verejtékkel, ondóval és vérrel keresse kenyerét,
verlaine-ek és négerék bőrére tetoválja verseit. Így
végződött a régi és kezdődött a modern művészet.

A szerző portréját
Stekovics Gáspár
készítette.